

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 88: Kleuterstress

Je hebt van die dagen. Van die dagen waarvan je al weet dat ze gaan komen. Die dagen die eigenlijk de avond ervoor al beginnen. Kleuterstress. Het is wat anders dan wanneer wij gestrest zijn, sowieso heb ik een hekel aan het woord "stress" want het lijkt wel iets van onze tijd te zijn. Vroeger had je geen stress maar was je gewoon moe, maar dat was vroeger. Nu hebben we het wel en hebben we er last van. Maar niet alleen wij, onze kleine ikkes hebben het ook. Vaak onterecht maar soms neemt het extreme vormen aan, wat dan?

Over het algemeen slaat de kleuterstress toe ivm verjaardagen, bruiloften, feesten en de 1e dag school. Dagen ervoor was er niets aan de hand en het monster luisterde soms nog naar zijn/haar naam. Je kind was herkenbaar. Twee dagen ervoor wordt er volop gesproken over het te komen evenement. Je gaat erin mee want jij vind het ook leuk. Dan komt de the day before, de hele dag staat in teken van, monster raakt niet uitgepraat maar ditmaal net even anders. Hoe blij het ook wilt klinken, het gezicht zegt anders. Het staat anders, het klinkt anders. Als het fruit zou zijn is het een aardbei, maar net niet rijp genoeg. Zure afterbite, dat is precies de smaak die je onthoudt. Hoewel je verzekerd dat alles goed geregeld is en het monster zich geen zorgen hoeft te maken wordt de aardbei er niet zoeter op. Het zurige blijft. Je kunt het omkopen, slagroom op de aardbei, maar nog altijd blijft die zure smaak plakken op je tong. Dan begint de nacht. Het hupsakee-naar-bed-ritueel wordt oneindig verlengt. Nog een kus, nog een knuffel, alles komt goed, nog een keer instoppen, kop dicht, slaap lekker, ik hou van je, je slaapt hier altijd, eet smakelijk, niet uit je kamer komen, je kunt geen dorst hebben, nog een boekje, we hebben geen karnemelk, ja de visite weet het ook, maak je niet druk, doehoejaaaawatnuweer, papa gaat ook slapen, deur dicht. Deur open en opnieuw. Wij noemen het verjaardagstress, we weten dat het komt en de dag zelf is niets meer aan de hand.

En toen was de stress wel echt. Het monster is er ziek van. Het slaapt niet, het huult stilletjes in bed, bang uit bed te komen want straks worden papa en mama boos. Het monster loopt al dagen met buikpijn en hoofdpijn en het gedrag is onherkenbaar. Deze variant van stress is vaak gerelateerd aan iets wat je

monster echt heel erg graag niet wilt doen. Dit zorgt voor een soort kortsluiting en neemt de eetlust, plezier, slaap en de rest van je kind in beslag. Alles draait om dat ene, je weet alleen niet wat. Uiteindelijk wel, maar dan ben je al te laat. Ik denk dat er een hoop ouders zijn die dit herkennen, sommige zullen zich gigantisch schuldig voelen. Hoe je dit niet kon weten, hoe je dit gemist hebt, hoe je dit niet kon zien. Slechts enkele schuldgevoel vragen en allemaal met hetzelfde antwoord; niet. Voel je niet schuldig, loop niet te piekeren over de hoe. Maak je eigen kop niet gek want je kon het niet weten. Zolang je kind niet verteld wat er is, kun je niets. Het zou heel anders zijn wanneer je het wel wist maar niets deed. Je wist van niets, nu wel en dus pak je het aan.

Is er een handleiding voor Kleuterstress wanneer deze terecht is? Nee, want jouw kind is de mijne niet en andersom. Het enige wat ik je mee kan geven is dat je absoluut je geduld niet moet verliezen. Het verhaal komt vanzelf boven tafel en elke dag is er inderdaad een teveel. Uiteindelijk weet je wat er is en dan pak je het aan en door. Tot die tijd is het net als je een vage onzichtbare pijn ergens in je lichaam. Je weet dat het er is, je voelt dat het er is, maar zien doe je het niet. Speel dan dokter met als hobby "spaar de nee". Gum alles uit tot je ja hebt. Dan kun je wat. Soms is het iets heel kleins, maar bedenk je dan wel dat het voor je monster blijkbaar iets heel groots is. Wat het ook is, neem het altijd serieus totdat je weet dat het onzin is maar dat hoeft ik niet uit te leggen neem ik aan.

Feit is wel dat ik liever aardbeien heb, ook al zijn ze soms zuur.